

Гласъ мой имаше едно небесно сладкобѣніе: азъ се усецахъ като иступенъ отъ желаніе що имахъ за да поя сичкія крассты, съ кои естество е украсило поля: преминувахме цѣлы дни и нѣкоя часть отъ ноци поюще вси наедно. Пастыріе заборавяха свои колибы и своя стада, и стоеха изступлени и недвижими около мене като ги учехъ; и видѣшесе какъ въ оубія пустыни не се нахождаше веке нищо диво и грубо, сичко тамо бѣше весело и насмѣяно: гражданское расположеніе жителей се гледаше че ще украти и услади тую диву землю.

Много пути се собирахмѣ за да приносимъ жертву въ той Аполоноу храмъ въ кой бѣше Термосиръ жрецъ. Пастыри предходеха украшени съ вѣнцы лавровы (дафинсвы) въ честь тому Богу: послѣдуваха имъ и пастырки со съ игры и вѣнчаны съ вѣнцы отъ цвѣтія, носяще на свои главы дары святыя въ кошницы. Като се соверши тая жертва, сотворихмѣ едно селско пиrowаніе; наша найсладки ястія бѣха козіе млеко и овчо, кое имахмѣ грьба да доимъ сами; и отъ прѣсны' овоція браны со съ наши руцѣ; сирѣчь, финицы, смоввы, и гроздіе, наша сѣдалица бѣха зеленія поля; и многолиственная дресеса ни правеха едну сѣнку много пожелателну и отъ позлатенныя царски дома.

Онова обаче що ме сотвори извѣстенъ между другія пастыри быде това: единъ день дойде единъ гладенъ левъ спуснасе въ мое стадо и поче да убива сурово много стада. Азъ нѣмахъ въ руцѣ свои друго, само тоягу мою: устремихсе противъ него съ дерзновеніемъ. Онъ подигна гриву свою, скръцна со зубы, и приготви нохты свои, отвори пла-